

Lidercsfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szenteseinfo.hu/lidercsfeny

I. évfolyam, 3. szám, 2007. március

Köszöntő

Kedves olvasóink!

Múlt havi számunk köszöntőjében szó volt a jelen kiadvány folyamatos változtatásáról, megújításáról. Nos, mint azt bizonyára észrevettétek, ezen számunkban komoly változások történtek a kinézetet illetően.

Talán az első és legszembetűnőbb változtatás a borító, amelyen már nem holmi szöveges tartalom foglal helyet, hanem bizony egy kép, miáltal közzelítünk egy ilyen kiadvány alapvető elvárásaihoz.

A következő, de talán nem annyira feltűnő változás a címben történt, hiszen már nem antológia vagyunk, hanem folyóirat. Ennek részben az az oka, hogy a jövőbeli terveink szükségessé tették ezt a változást, részben pedig ez a kiadvány inkább minősül folyóiratnak, mint antológiának. Az utóbbi ugyanis nagyobb terjedelmű, könyv formátumú kiadvány, míg a folyóirat egy valamilyen rendszerességgel megjelenő, magazin jellegű újság.

A belső oldalakon is látható több változás. Megjelentek az oldalak szélein az írások stílusát jelző grafikák, valamint változtattunk a betűtípuson is. A mostani talpas betűtípus remélhetőleg jobban olvasható lesz majd, mint az eddigi talp nélküli.

A belső borítón – ahol most ezt a köszöntőt is olvasod – kapott helyet egy keretben a Tartalomjegyzék, melyben stílusokra bontva közöljük az ehavi számban található olvasnivalókat. Itt a helye az Impresszumnak is, amelyből kiderülhet, hogy még mindig szamizdat jellegű kiadvány vagyunk, vagyis nem rendelkezünk ISSN számmal. (De ami késik, az lassan jön. :) Van itt egy újdonság is, a Jegyzet, amely most az aktuális szám írásairól tartalmaz néhány gondolatot, jobban előrevetítve mit is olvashattok.

Úgy hiszem, ennyi változás egyszerre bőven elég, és remélhetőleg nem sok, bár ez még mindig nem minden.

Ebben a számunkban két fővel is bővült az alkotók köre, név szerint Néné-vel és Tim Shaw-val.

Többen is kérdezték, hogyan működik a válogatás, ki és milyen alapon, milyen feltételekkel kerülhet bele ebbe a kiadványba.

Alapvetően a Lidércfény Online Kulturális Magazin alkotóinak írásaiból válogatunk, igyekszünk a jobban sikerült alkotásokat itt is megjelentetni. Mielőtt azonban bárkinek az írását beválogatnánk, egy e-mail-ben – vagy élőszóban – engedélyt kérünk tőle.

Vannak és természetesen lesznek olyan írások is, amelyek még nem jelentek meg az internetes oldalunkon, de az alkotó több műve is szerepel már ott. Ezeket az alkotók vagy direkt ide a folyóiratba szánják (és később az oldalra is), vagy mi kérjük fel őket, hogy ha van kedvük és idejük, írjanak valamit, ami beleillik egy ilyen kiadványba.

De elég legyen a rizsából, térjünk a lényegre! Kellemes olvasást!

Jimmy Cartwright

IMPRESSZUM:

*Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
I. évfolyam. 3. szám, 2007. március*

*Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap közepén.*

*Szerkesztők: Török Viktor (Kapitány),
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)*

Grafikai munkatárs: Bognár Attila (WhiteRaven)

*E-mail: lidercfeny@szenesinfo.hu
Internet: www.szenesinfo.hu/lidercfeny*

Tartalom

SZÉPIRODALOM

Ősi történet /András/ ..... 3.

FANTASY

Lecke /Anonymus Chynewa/ ..... 6.

Szemrehányás /Tim Shaw/ ..... 7.

A hódító /Tim Shaw/ ..... 8.

Elkezdődött /Fényhozó/ ..... 8.

A tünde átká /Néné/ ..... 8.

Fél szemmel, fél lábbal... /Néné/ ..... 8.

HORROR

Metamorfózis /Kócska/ ..... 9.

Árnyak körülöttem /WhiteRaven/ ..... 9.

A híd alól /Jimmy Cartwright/ ..... 10.

Nukleáris Lidérc /András/ ..... 11.

SCIENCE-FICTION

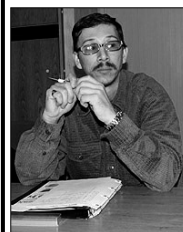
A lemez /Jimmy Cartwright/ ..... 11.

Az UFO-észlelésekről /Kapitány/ ..... 12.

UFO?! /András/ ..... 12.

Jegyzet

Jimmy Cartwright

Egy régmúlt világ élénk emlékképeit világítja meg elsőként a lidércfény, ez a sejtelmesen imbolgó láng. Egy ősi történet ez, az emberiség előtti(?) idők homályából, egy T-Rex nőstényről, szépirodalmi stílusban megalkotva.

A láng fellobban, majd egy olyan történetet tár fel, mely ugyan egy elképzelt világban játszódik, de amelyből akár tanulhatsz is. Az író némi öngúnyval teszi átélhetőbbé ezt a kis történetet, de jól ellen-súlyozza az elbeszélés stílusával. A láng kihuny, hogy hamarost egy fanyar humorú, ámde annál szórakoztatóbb rövid szösszenettel térjen vissza, és mutassa be egy szemrehányás kíséretében az önálló döntések súlyát.

Egy nagyobb lobbanás után rövid, de velős versek válnak láthatóvá: egy hős, hódító lovag legendája; egy varázsló mágiája; egy kecsesen táncoló tünde és egy kalóz kocsmái története.

Megláthatod egy ember átváltozását, s a már csak halványan pislákoló fényben a téged körülvevő árnyakat.

A láng hirtelen eltűnik, s a hirtelen támadt sötétben – tán nem is hiszed – fura dolgokat láthatsz. Öreg hidak tárnak fel, görcsösen átívelve egy folyócska felett, régi és túl modern épületek hasítják fel az éjjeli homályt. Aztán halványan visszatér a fény, de csak azért, hogy elhozza a Nukleáris Lidérceket, és egy különös történetet egy régi, talán már egyáltalán nem is működőképes floppylemezeről.

A halvány fények mellé újabbak sorakoznak fel, immár nem a földközélen, hanem az égből mélykék bársonyán. A csillagok halvány fényét túlszámnyaló különös, talán idegen repülő szerkezetek világítják be a tájat, melyek – még az is lehet, hogy – a jövőből érkeztek. Vagy a múltból...

Ősi történet

avagy: Egy Tyrannosaurus Rex kalandjai

Prológus

...Csend van és homály. Egyedül ülök. A látomás morzsái, mint szentjánosbogarak keringenek körülöttem. A fénydarabkákból előttem összerendeződő alakzat nem más, mint egy ablak, amelyen egy másik világba tekintek át. A kép kifényesedik, láthatóvá válnak a részletek is. Az eget és a gázló vizének felvert iszapját egyetlen szín uralja: a látás utolsó spektruma. Hatalmas testek vonulnak el nagy csapatokban. Kisebb alakok várnak rájuk. Küzdelem. Felcsapódó víz és iszap, üvöltés. Kegyetlen öldöklés folyik a gázlónál. Az elpusztított növényevők testei szigetekként magasodnak ki a sekély vízből. Mire leszáll az est, a lakoma is véget ér, a sauropodák tetemei eltűnnek. A carnosaurusok is elhagyják a gázlót. Összehangoltan vonulnak el. Ahogy tovább nézegetem a varázstüköröm, egy magányos figura tűnik fel benne. Őrá koncentrálok, őt figyelem most már. Kedves a szívemnek, mindannyiunk kedvence ő. Az égen már ragyognak a csillagok, olyan alakzatokban, melyek eltérnek az általunk megszokottól. Idegen csillagképek. Ezek a vidám krétakorszak egyik éjszakájának égi lámpásai...

Az égen egymás után hunytak ki a csillagok, a hajnal liláskék derengésébe beleveszve. A fiatal tyrannosaurus rex vidáman ügetett felfelé a homokdombon. A hatalmas ragadozó sárga-zöld szemei boldogságot és elégedettséget sugároztak. Mögötte a tenger még beleveszett az éjszakát felváltó sötét tónusú derengésbe. Kód lopózott a szárazföld felé a hullámok hátán. A hullámok csobogása volt a világ összes zaja. Hősnőnk - mivel a rex nőstény volt - olyasmivel töltötte az elmúlt órákat, ami minden fajtabeli legkedvesebb időtöltése volt. Vad zabálással.

Az alkonyat utáni órákban talált rá az öböl partjára sodródott hatalmas hústömegre. Diadalmasan eltrombitálta magát, és neki esett a friss tetemnek. Elsőként azonnal felszakította a hasüreget, és szinte egy falásra befalta a zsigereket. Izmos lábával kitámasztotta a testet, kicsiny mellő végtagjaival szétfeszítette a sebszeleket, és a pofáját beledugva lázasan kutató a hatalmas szív után. Ez különleges csemege volt. Görbe fogai tépték, örölték a bordákat, ahogy az üregben kutakodott a belsejüket nyeldekelve. Prédája egy fej nélküli plesiosaurus volt. Az állat egy a tengeren lezajlott párbaj vesztese lehetett. A rexit ez persze egyáltalán nem érdekeltte, ő csak a váratlan potyalakomának örült. Az is hidegen hagyta, hogy miféle szerzetre talált rá a homokos parton. Sejtelve sem volt róla, hogy egy másik faj hatvanegynéhány millió év elmúltán majd elasmosaurusnak nevezi el a vacsoráját. A mohóság első hullámának csillapítása után már körültekintőbben táplálkozott. Hosszadalmasabban rágsálgatta a zamatos húst. Azért igyekezett, mert attól tartott, hogy vetélytársak tűnnek fel. Időnként aggodalmasan körülnézett, és nagy kortyokban szívta be a hús éji levegőt, ellenfél után kutatva. De egy ragadozó sem tévedt arra, sőt, semmilyen életforma sem mozdult. Amidőn pukkadásig tömte magát, leheveredett a zsákmánya mellé, és boldogan szörcsögve-szuszogva emésztett. Nagyon igyekezett helyet csinálni a további tervezett falatoknak. Egy idő múltán ismét csipegetni kezdett a megboldogult plesiosaurus maradványaiból. Amikor ismét tele lett, beagázolt a parti sekély vízbe, és önfeledten pancsolni kezdett, tönkretéve ezzel egy teljes helyi ökoszféra. Ezután a jól-eső tapicskolás után visszatért a maradékokhoz, és válogatás és tektorizálás nélkül befalta az egészet. Lakomája végeztével lehajolt a víztükörhöz, és a csökevényes elülső végtagjaival némi sós vizet loccsantott a vérszennyes pofájára. Elmélyülten tisztálkodott. A látvány azt sugallta, hogy amennyiben tudta volna mire való, és a

„kezebe“ nyomnak egy méretére készült fogkékét, hát fogat is mos! Így azonban csak fintorogva a karmaival piszkálgatta a fogait, közben jóízűt krárogott és köpködött. Miután végzett a buzgó szépítkezéssel, még egy kis boldog ejtőzés következett a bársonyos homokon. Amit a mi rexünk művelt ezen az éjen, az emberi szemmel véres dőzsölés volt egy friss dögön. Az ő szemszögéből azonban a sors ajándéka, amit önfeledt tengerparti piknikezés keretein belül valósított meg. Persze a piknikhez általában legalább ketten kellene, de ő kifejezetten örült a magányának. És persze nem gyújtott tüzet sem. Ez nem azt jelenti, hogy nem ismerte, csak hát nem tudott! Meg aztán nem is volt rá szüksége. A fiatal nőstény rex és a lakomája bizonyára kedves látvány lett volna bármelyik rex hímnek. Ez így volt jó és szép, egy ősi és irgalmatlan világ romantikája. A mi hősnőnk nem tűnt lelki betegnek a magánya miatt. A rexit társas lények voltak, de a mi kedvencünk számára még nem jött el az a bizonyos pillanat.

Mire a nap felkelt, már messze járt. Az első sugarai az összedagonyázott homokban heverő lecsupaszított és megrágott csontmaradványokra estek. A majdani paleontológusok jövődó kincseire. Itt ebben a világban már csak haszontalan kalciumdarabok. Hősnőnk igen elégedett volt a világgal. Tele hassal és telítve energiával megmámorosodva csörtetett be a páfránytövekkel kezdődő közeli erdőbe. A páfrányok és cikaszok után mangólia és ginkgő fák leveleit szakította le, sodorta el, ahogy teljes sebességgel vágta az élvezve a mozgást. Expresszvonatként száguldott el az erdő belsejében nőző füge, fahéj és topolyfák mellett. Ezek még új növények voltak, és szakadatlan néma harcban álltak a jura és alsó kréta korok túlélőivel. A mi rexünk csak akkor méltatta ezeket figyelemre, ha ki kellett kerülnie egy-egy csoportjukat. Ahogy a nap egyre magasabbra hágott az égboltozaton, lassítani kezdett, ezzel együtt csökkent a letiport és szétszagattott növények száma is. Amikor megállt, olyan hirtelen tette, mintha egy mágus egyszer csak kővé változtatta volna. A viharos helyváltoztatás felfrissítette, élénken figyelte a környezetét. A szemeiben vidám szikrák lobogtak, orrlukái nagyokat szippantottak a szagoktól terhelt levegőből. Apró „kezeivel“ éppen úgy gesztikulált, mint egy handabandázó olasz reklámügynök, azzal a különbséggel, hogy mindezt némán tette. Fülelt és figyelt. Mi, emberek a saját képzelte nagyságunktól eltelve el sem hisszük, hogy a rex térben és színesben látta a világot. Meg azt sem, hogy meg volt a magához való, neki megfelelő esze. Nem holmi irdatlan, ostoba gyík volt, hanem egy intelligens és tanulékony ragadozó. És ez teljesen független az agyvölvi méretétől! Annak is kellett lennie, másként nem maradt volna életben. Fiatal kora ellenére már igen tapasztalt vadászni számított. Változatos volt a repertoárja, széles skáláját átfogva kora zsákmányállatainak. Szinte mindennel megpróbálkozott, ami az útjába került. Volt stratégiai érzéke, és körültekintően mérte fel az esélyeket, mielőtt támadott. Ez tette sikeres ragadozóvá. A kora délelőtti szél új szagokat hozott feléje, amiktől megremegettek az orrcimpái. Előtte, az erdő mélyén, egy csapat nagytestű állat volt. Nem volt ugyan éhes, de nem habozott. Lassan lopakodni kezdett a szag nyomvonalán. Kimérten és kecsesen mozgott. Az előbbi gyorsvonat hasonlat után most olyan benyomást tett, mint egy gígászi, gilisztát kereső csirke. A szagminta alapján azonnal felidéződött benne az állatok képe, mivel már korábban vadászott rájuk, nem is egyszer. Mint minden nagy testű növényevő esetében, az elejtésük leghatékonyabb módja a meglepetés előnye volt. Ahogy rájuk rontva felugrott az egyikük hátára, a lendületével és súlyával a földre rogyasztotta. Aztán belemart az állat nyakába és egyetlen erőteljes rántással eltörte. Vagy a másik érdekes eset, amikor egy kisebb példányt zsákmányolt. Erre szemből támadott rá, hogy az rémülten hátrahőkölt. A kicsiny fej először a magasba lendült. Ő erre a nyak és a váll találkozásánál harapott bele, ismét lekényszerítve a földközelpbe a fejet. A növényevő megpróbálta le-

rázni, nagy ívben kitért balra, a nyakával és farkával kaszáva. Ő viszont ügyesen körbeugrálta, elkerülve a mázsás ütéseket, közben irtalmatlanul harapott. Ezután sportszerűtlenül jól belerúgott a hosszú nyak végén kétségbeesetten ingázó fejbe. Ettől az állat megszédült és felborult. Szabad volt a pálya a zsigerekhez. A mi rexünk a lopakodás művésze volt, még a fajtabeliek között számítva is. Úgy tudott suhanni, hangtalanul a legsűrűbb növényzetben is, mintha a föld felett lebegne pár centivel, és nem is nyomna őt tonnát. A cserkészésre indulván, teljesen a ragadozóöostöneinek engedelmeskedett. Szemében a kaland, a jó sztori izgalma lobogott. Még így, óvatosan mozogva is igen rövid idő alatt leküzdötte a legalább kétszáz méternyi távolságot, és nemsokára megapapult egy csoport túlelvélű árnyékában. Tőle jobbra néhány vadonatúj zárwatermő fa lombkoronája susogott. A liriódendron, azaz tulipánfa ma is él, a mi korunkban. Csak annyi a különbség, hogy ma már lombhullató, ellentétben az akkori példányaival. Hősnőnk előtt egy csapat *diplodocus carneglii* legelt, kékes-barnás-rózsaszín árnyalatokban pompázva. Pont szelárnyékban volt, így nyugodtan nézelődhetett. Úgy látszott, egy nagyobbacska család reggelizésének a titkos tanúja. A *diplodocusok* lelkesen legelésztek a dús vegetációt. A legnagyobb példány hossza meghaladta a harminc métert is. A mi rexünk szemében pajkos és gonosz szikrák sziporkáztak. Nagy tréfamesternek tartotta magát, és most késszen állt a legújabb csínyére. Miután gyorsan felmérte a helyzetet, még pár másodpercig kivárt, aztán akcióba lendült. Helyből rugaszkodva egyetlen hatalmas ugrással kint termett a döbbsen növényevők előtt. Kihúzta magát, és kivillantotta rettenetes fogsorát. Ha ő Godzilla, úgy bizonyosan azt ordítja, hogy „banzai”! Mivel azonban nem volt köze a japán szubkultúrához, így a saját hangfegyverét, az ellenség megbénítására szolgáló, vérfagyasztó üvöltést vetette be. Mélyből feltörő bömbölésének a visszhangja messzire szállt. Rexünk nem tudhatta, hogy az egyik *diplodocus* a hangjának és látványának együttes hatása alatt kis híján elhunyt szívinfarktusban. Valamint, hogy maradandó sokkot kapott, ami miatt nem sokkal később mégiscsak elpusztult. Hősnőnket a hatásos belépője nyomán kialakult káosz és pánik mély megelégedéssel töltötte el. Mivel nem volt éhes, így nem ejtett el egyetlen állatot sem, nem is üldözte azokat. Csak gyönyörködött a művében, ahogy a *diplodocusok* hisztérikus menekülésük közben lerombolják maguk körül az erdőt. Amikor az utolsó kétségbeesett dinó is eltűnt a szemei elől, a rex vigyorogva elsétált a tréfája színhelyéről az újonnan keletkezett csapáson. Ezt a mosolyt bárki emberfia tébolyult rémálomokban álmódta volna vissza, ha látja. Egy régimódi szemléletű, konzervatív tudós pedig valószínűleg sikertelen vadászatként értékeli a történeteket. Félrelmetes mosolya azonban egyértelművé tette, mi is a helyzet. Fejét felkapta, és ugatva felrohögött. Ezen hang okán egy darabig még szünetelt a környéken az őserdő megszokott neszezése. Az iménti tudós ezt csalogató ordításként értelmezné. Egy rex hím azonban így látta volna: csengő kacagása messzire szállt.

A nap már vakítóan ragyogott az ég tetején, a mi rexünk pedig árnyékba húzódva szundikált derűs álmokat látva. Körülötte zajlott a felső krétakor drámája, de ő ügyet sem vetett rá. Kora délutáni szenderegését ekkor különös dolog zavarta meg. Egy erőteljes pukkanásszerű zaj hallatszott a magasból, és természetellenesen hideg szél kerekedett. A hideg légmozgás amilyen gyorsan jött, úgy el is ült. Hősnőnk kissé esetlenül megdörzsölte a szemét, majd teljesen emberi módon megpiszkálta az orrát. Utánozhatatlan báj sugárzott belőle, ahogy kissé bágyadtan körbepislantott. Ezen műveletek elvégzése után inkább kíváncsian, mint bosszúsan, hogy így megzavarták, feltápaszkodott, hogy utánanézzon a szokatlan történéseknek. Még nem marcangolta az éhség, de most már szívesen evett volna valamit. Különleges, számára rendkívül szokatlan zajokat hallott meg jobb felől, így arrafelé indult. A mi rexünk egy nagyon kíváncsi élőlény volt. Hamarosan egy kis tisztáshoz ért, ahol a számára teljességgel fölfoghatatlan esemény történt: néhány most érkezett időutazó egy terepjáró gépkocsit készített fel a tervezett hosszú útra. A rex szemei közvetítették az agyá-

nak a látványt, de az nem tudott mit kezdeni vele. Csak annyit sikerült kihámozni az egészből, hogy valami apró és ismeretlen élőlények szaladgálnak ide-oda teljesen értelmetlenül. Ezen közben egy valamivel nagyobb, mérhetetlenül idegen valami, amit körbeugrálnak, meg sem mozdul. Ebből – helyesen – azt a következtetést vonta le, hogy az nem él. Mivel a rexnek fogalma sem lehetett róla, hogy mi is az a gépkocsi, így azt hitte, hogy az apró élőlények által elejtett zsákmány hever a tisztáson. Úgy döntött, hogy kisajátítja magának. Ezúttal nem tréfának szánta azt a vérszomjas üvöltést, amit a tisztásra lépve hallatott. Az időutasok a döbbsenről és iszonyattól megbénulva bámultak rá. Nem sokat teketóriáztak, izmos farkával odasuhintotta a hozzá legközelebb álló embernek. Az csontropogás kíséretében eltűnt a sűrű növényzetben. A többiek erre feleszméltek, és rémülten szerteszaladtak. A mi rexünk csak fél szívvel üldözte az embereket, túl kicsik voltak, hogy jól lakjon velük. No meg aztán ez autót tartotta a fő fogásnak. Néhány tétova, elhibázott lövés dördült, meglepetten horkant fel a szokatlan zajok hallatán. Gyorsan tért vissza az autóhoz, és óvatosan körbeszaglásztta. Egyre kevésbé tetszett neki a szaga. Képtelen volt ugyan arra, hogy különbséget tegyen szerves és szervesetlen szag között – ő másként mérte a világot –, de az autó szagáról az átforrósodott magas fémtartalmú vulkanikus kőzet villant kicsiny eszébe. Ebből is kiviláglik, hogy képes volt – a saját korlátain belül – analogikus képzeletársításokra. Amint mondtam, igen kíváncsi egy teremtmény volt, így aztán a növekvő ellenérzései ellenére óvatosan belekóstolt a gépkocsiba. Amikor rájött, hogy az ehetetlen, igen érdekes zajokat produkált. Ezeket alaposan kielemeztem a varázstükröm segítségével. Úgy pörgettem ide-oda ezt a kis jelenetet, mint a videoszalagot szokás, és kétségtelemnél vált előttem, hogy dühében rexül káromkodott! Higgyetek nekem, így volt! Eltévészthetetlenek voltak az a gesztusok, és az a pukkadózó fröcsögés! Felborította a terepjárót, és az aljába is belelemart. Talán azt hitte, csak valami páncélszerűség az a felső, izetlen és kemény valami. A tapasztalatai azonban flottul cserbenhagyták! Ismét csalódott! Semmi kétség, vadul szitkozódott, miközben kiköpte a gépjármű kipufogócsövét. Ahogy dühösen fújta elcsörtetett a tisztásról, belebotlott a megölt időutas tetemébe. Megtorpant, és óvatosan körbeszaglásztta a hullát. A halott mellett ott hevert a gázálarca, ami lehetővé tette életében számára itt a légzést. A civilizált ember tüdejének ebben a világban túl sok volt a szabad oxigén és ózon. A vegyvédelmi cucc nélkül egy nagyobb szippantás valósággal megégette volna tüdejét. Az alkalmassági vizsgálat egyik fontos pontja emiatt a nem dohányzás volt. Ez az ember kiválóan megfelelt, habár ez most már tökmind egy volt. Jobb szaga volt, mint a gázálarcának, ezért őt részesítette előnyben. Hősnőnk elfogyasztotta ugyan a balszerencsés időutazót, de egyáltalán nem volt elragadtatva annak izétől. Ennek okán elhatározta tehát, hogy keres magának valami finomabbat. Portyázni indult.

Néhány órával később a mi kedves hősnőnk már lényegesen jobb hangulatban claptatott egy folyó partján. A sikeres vadászatát domborodó hasa jelezte. Rexünk bendője egy *dromiceiomimus* számára jelentette a végállomást. Az alig három méteres növendék ragadozót vadászat közben lepte meg. A gyík egy nála kisebbre lesett, amikor hősnőnk elkapta, így akaratlanul a másik megmentőjévé avaszkodott. Akárhogyan kerestem is a megmenekült dínót, nem tudtam beazonosítani. Nem ismeri a mi tudományunk. Talán nem is fogják megtalálni soha. Amióta ablakot nyitottam a múltra, már sok olyasmit láttam, amit a tudomány és a történelem nem ismer. Ezen növekvő halmazhoz csatlakozott a hősnőnk által akaratlanul megmentett gyíkocská. A mi rexünkből sajátos ellenállhatatlan derű sugárzott, egyrészt mivel még fiatal volt, egészséges és „szép”, másrészt mert jól ment a sora, és roppant elégedett volt a világ folyásával. A délutáni nap fénye aranyos foltokban cikázott a rexünk zöld csíkokkal, vörös pettyekkel tarkított pikkelyes bőrére, ahogy a vízbe gázolt. Annyi vizet megivott, hogy két ember belefutott volna, aztán elégedetten bőföggve, dörmögve tovább indult a folyás irányával szemben. Filozofikus hangulatba került.

Álmodozva bóklászt az ősi természet lágy ölén, amely magához ölelte. Hősnőnk szemei elfátyolosodtak és érdekes rezgő, búgó hangot hallattak. Különös izgatottság kerítette a hatalmába, amit nem értett, de amit kellemesnek talált. Hosszú ideig sétált cél nélkül a folyó mentén, önelégülten. Felig tudatosan lepergett maga előtt az elmúlt napok eseményeit. Akárhány kép villant fel a kicsiny eszében, mindegyik az elsőprő győzelem vad diadalát mutatta. Egyetlen egy zavaró momentum akad: az időutazókkal esett kalandja, amit ennek okán gyorsan ki is selejtezett. A tanulságokat levonva arra a következtetésre jutott, hogy ő a világ ura. Miközben a maga sajátosan korlátozott módján erre a zseniális felfedezésre jutott, elhaladt egy fura hely előtt. A folyó túlsópartján emelkedett egy kő és acél építmény, amelyet figyelemre sem méltatott. Az épület – mert hogy az volt – belsejéből azonban intenzív érdeklődés kísérte a mi kedves csúcsragadozónkat. Akik onnan figyelemmel kísérték, jóval felette álltak, mivel hogy értelmes lények voltak. Jelenlétük itt, ebben az ősi kori világban – ha értesülnek róla – ugyanolyan, ha nem még nagyobb sokkot jelentett volna az időutazóknak, mint a mi rexünk. Egyébként azóta már feladták a reményt, hogy megjavítsák a hősnőnk által tönkretett járművéket. Ezek a lények nem emberek voltak. Egy, az emberit jócskán megelőző civilizáció képviselői figyelték a mi rexünket. Az emberek, akik eltűntek, mielőtt az első emberek első előhírnőkei feltűntek volna. Nem ők voltak az elsők, és nem is az utolsók a sorban, az emberig. Különös civilizációjuk szellemi és befelé forduló volt. Csak passzívan, védekezőleg lépett fel a külső, vad világgal szemben. A figyelő nem humán szemek hamar úgy találták, a rex nem jelent közvetlen veszélyt. Persze ők nem rexnek hívták, megvolt hősnőnkre a saját nyelvükön a saját nevük. Azért tovább figyelték, míg el nem tűnt, sőt, le is filmezték! Nem azzal a módszerrel, ahogy mi gyártjuk a mozgóképeket, de egy igen hasonlóval. Úgyhogy ha valaha sikerülne megtalálnunk a titkos archívumukat a sok-sok kilométernyi szikla alatt, ott találnánk egy bájos felvételt a mi rexünkről. Láthatnánk, ahogy önelégülten pöffeszkedve, némiképp lírikus hangulatban ellépdel a folyóparton. Többek között! Visszatérve hősnőnkhöz, a fiatal rex közben sziklás terepre ért, egy régi, lepusztulóban lévő hegylánc előhegyeihez. Az egyik fennsíkba mélyen beleavagott a folyó, amelyet eddig követett, egy grandiózus vízmosást hozva létre. Ezen a részen a folyó szinte eltűnt a ráhajló dús növényzet alatt. Hősnőnk ezt azonnal rendkívül szimpatikusnak találta. Érzelmileg mélyen elkötelezte magát a tájegység mellett. Ráérsően nézelődve nekilátott valami nyugodt és kényelmes zugot keresgetni, ahol eltöltheti az éjszaka közelgő óráit. Hatalmas tömegéhez képest egészen lenyűgöző módon, teljesen hangtalanul, kísértéként suhant a buja vegetációban. Olyan volt, mint egy látomás. Csak néha csillant meg a bőrén egy kősa nap sugar. Ilyenkor színrobbanások gyorsan tűnő vörös-zöld csíkjai maradtak utána a páradús levegőben. Ha ezt ember látta volna, egyszerűen nem hitt volna a szemének. Hirtelen megállt. Olyan gyorsan tette ezt, és olyannyira beleolvadt az élénk színű növényzetbe, hogy úgy látszott, mintha egyszer csak láthatatlanná vált volna. Megborzongott a szagtól, amit a szél hozott feléje. A kiontott vér erős szaga volt az. Hosszú másodpercekig mozdulatlanul ízlelgette a nehéz illattól terhelt levegőt, aztán elindult a nyomán. Mintha az erdő fáiból lépett volna ki. Ezúttal leegyszerűsödött egyetlen vezérlőelvre, amit ragadozóösztone diktált. Körvonalai feloldódtak, csak a lángsugarakat vető kegyetlen szemei és a hóhéren villogó fogai úsztak a levegőben, mint egy különleges, az idegvégződésekre mélyen beleegő absztrakt rémálom. Ahogy néztem őt, féltem tőle, a gyomrom gombóccá csomósodott. Pedig tudtam, hogy nem árthat nekem. A folyó kiszélesedett, és sekélyebbé vált. A vegetáció visszahúzódott és egy jókora kopár sziklás terület tárult fel. Hősnőnk itt megpillantotta a szag forrását: egy hím tyrannosaurus lakomáját. A hatalmas hím vadul szaggatva az előtte fekvő hadrosaurus testét, aztán felegyenesedett, és a szemeit forgatva nyeldekelné kezdte a kitépett húst. Kicsivel odébb egy másik hadrosaurus szétmarcangolt teteme hevert, a hím rex sikeres vadászatáról tanuskodva. A mi rexünk szemében

baljóslatú lángok gyúltak. Úgy döntött: részt kér a lakomából. Értett azonban mást is a vérszomjon kívül, egy furcsa bizsergést, amit nem tudott értelmezni. Minden esetre határozottan és harca készen lépett ki a kopár sziklára. A hím rex éppen nekigyűrűközött a nagyobb falat lenyelésének, amikor megpillantotta a mi hősnőnkét. Nyelés helyett eltátotta a száját, és bambán rámeredt. A húsdarab nagyot toccsanva ért sziklát, ahogy több, mint hat méter magasból kiesett a dinó pofájából. A mi kedvencünk nem tévovázott, harci pózt vett fel. A súlypontját áthelyezve felkészült a küzdelemre. A torkából éles, kegyetlen sziszegés és fura, hörgős zümmögés tört fel, félreérthetetlenül téve agresszív szándékát. A hím rex reakciója néhány másodpercet késett, amikor azonban végre válaszolt, a megadás eléggé meglepő, de egyértelmű jeleit mutatta. A mozdulatok és hangokkal kiegészített gesztusok bonyolult nyelven tudomására adta, hogy harc nélkül is átengedi neki az ennivalót. Hősnőnk megkapóan értetlenkedő arckifejezéssel lépett közelebb, miközben a hím elhátrált. Amikor odaért a tetemhez, óvatosan, szemmel tartva a másik ragadozót, beleharapott. A hím érdeklődéssel és teljesen lenyűgözve figyelte hősnőnk táplálkozását. Egészen különleges kifejezés ült a nagy gyík arcán, ugyanis a bosszúság vagy harag helyett örömtől tükörözött! Az a nagy helyzet, hogy fülig szerelmes volt. A mi rexünkre! Ez az a bizonyos szerelem első látásra. Mivel a mi hősnőnk egyáltalában nem volt olyan éhes, mint ahogy azt kimutatta – egyébként nem tévesztve meg ezzel a tapasztaltabb hímet – így ő is egyre erősebben érzett valamit, amit eddig még sosem. Tudni illik vonzalmat a másik iránt. A hím közben lassan, óvatosan a közelébe araszolt, és furcsa, kurrogó hangot adott ki magából. Ezt a mi hősnőnk ellenállhatatlanul vonzóan találta. A hím odalépett hozzá, és hozzádörzsölte az orrát az övéhez. Közben búgtak, mint két vadgalamb. Szó se róla, nagy szerelem lobbant fel bennük a véres lakoma felett. A mi rexünk békülékeny mormogással odaengedte maga mellé a hímet, aki boldogan lakmározott tovább az ő becses társaságában. Persze már rég nem az evés volt előtérben. Immár a mi rexünk is ugyanazt a kurrogást hallatta, csak néhány oktávval magasabban, kissé bódultan a rá törő új érzéstől. Ezzel még jobban megháborította a hím rext. A hatalmas és félelmetes gyík volt az álmai lovagja. Igaz nem fehér lovon jött, és szétcibált hadrosaurus hullák adták az ismerkedési vacsorát. Az orohippius vonal kialakulására még néhány évmilliót várni kellett volna, de a mi két bájos rexünk jól el volt a lovak még el sem indult fejlődésvonala nélkül is. Harc helyett tehát romantika, gyertyafény helyett jó a hold fénye is. Ott, abban az ősi, folyóvíz sziklás szurdokban mély és igaz szerelem szövődött a két nagy gyík között. Egy életre összekötötték a sorsukat. Csodálatosan szépnek és izgatónak találták egymást. Azok is voltak, hiszen nem szörnyetegek, hanem koruk egyik biológiai csúcsei, sikeres élőlények voltak. Elvégre az oroszlan is egyszerre veszélyes vadállat és aranyos, nagy cicca. A rex is vérszomjas, vad hústörő, és elbűvölő, szép ősgyík – mind a kettő. Csak nézőpont kérdése.

Napok, hetek és évek jöttek, s mentek. A két rex immár egy párt alkotott. Boldogok voltak! És rendkívül veszélyesek! Tökéletesek! Számos utódjuk született.

Idő az volt bőven még az aszteroidáig.

Epilógus

...A mi rexünk nem árnyalta a tudományos világképünket.

Szerencsésen elkerülte, hogy kiállítási tárgy legyen belőle.

Utánanézttem, hogy mi történt vele. A varázstükröm szerint: sok-sok évvel később, öreg rexként elpusztult ő is a kegyetlen világ törvényei szerint. Csonthai fosszilizálódtak ugyan, de sosem találjuk meg. Tudomásom szerint a csonthait őrző kőzet egy kontinentális talapatz alá begyűrődve, korszakokkal ezelőtt feloldódott a Föld köpenye alatt áramló magmában...

Happy end!

András

Lecke

...Kis város volt Mordhalrock, egyetlen romos templomán kívül nem is igen büszkélkedhetett semmivel, hacsak nem azzal a jelentéktelen – bár az itt lakók szerint bizony elég jelentős – emléktáblával, mit a helyi kőfaragó mester, Fergesson bácsi készített a polgármester megbízásából, abból az alkalomból, hogy nagy királyunk, a dicsőséges III. Zebulon, annakidején, itt jártában, midőn paripája gödörbe lépett, és megbokrosodott, valamint lábát törte; majd kipottyant a nyeregből, s a porba huppant, és hogy az előljárók majd' kezüket-lábukat törték, hogy felsegítsék a felséges urukat, aztán meg neki ajándékozták a városka legszebb lovát, ami köztünk szólva, nem igen volt jobban táplált, mint az esetleges más falvakban „masszívan beteges gebe” titulust kiérdemelt igazvonók, s hogy a felséges király ezt egy később kézbesülő köszönő levélben hálálta meg...

Nohát, az a bizonyos emléktábla azt a helyet jelöli a városka egyik utcáján, ahol III. Zebulon lova lábát törte. (A közhiedelemmel ellentétben egyébként az állat nem pusztult bele sérülésébe, azóta is boldogan éldegél a polgármester udvarában, bár erről a király mit se sejt... Nagyon valószínű, hogy a városka nevét is elfelejtette már régen.)

Legalábbis ebben az értelemben. Ugyanis volt még valami, ami nevezetessé tette a települést; a hadsereg! Merthogy nem tudni miért, az itteniek véreben, valami sötét, de legalábbis ismeretlen okból kifolyólag, túlteng a harciasság. De nem csak a fiatalokban, hisz' akkor tarthatnánk kamaszos fellángolásnak is, mivelhogy a bálványozandó hősök sosem a földművelésben jeleskednek. A falu apraja-nagyja él-hal a tusáért! (A környékbeliek egyébként gyakran gúnyosan, s persze irigykedve, Gyak-lak néven hivatkoznak e helyre.)

A csemeték már 4-5 éves korukban megtanulnak vívni, még ha csak fakardokkal is; és földig szégyellte magát az a szülő, kinek csemetéje 12 éves korára nem tanult meg bánni minden fegyvertípus közül legalább egy fegyverrel. Mindennaposak a barátságos mérközések, de vért, s főleg egymás vérént nem ontana senki! A viadalok kivétel nélkül jókedvűen értek véget, bár törvény nem született az élet óvása érdekében. De hát nem is volt rá szükség!

S ha netalántán vándor deák, vagy valami csepűragó-kalandozó tévedt volna Mordhalrock nem létező falai közé, mindig akadt valaki, aki eme helyi szokásra figyelmeztette. Bár ugyanez a valaki azt is szóba hozta, hogy nagy valószínűséggel esélye sem lenne a harcban...

...Történt egyszer, hogy egy olyan idegen érkezett a városkába, aki tudott annak különleges harci iskolájáról. Minden bizonnyal a királyi udvarból érkezett, s hát az ottaniak tudnak az itteni dolgokról, hiszen háború esetén az ország hadseregének egy ütöképes serege innen kerülne ki? A polgármester kedvenc szófordulataival élve, Zebulon harcos öklén Mordhalrock a középső ujj.

No, de ott tartottam, hogy egy tájékozott kalandor tért be a város egyetlen fogadójaiba, a „Törhetetlen Kard”-ba, mely az Egytucat nyilvessző utcáról lekanyarodó „Nagypajzs” lépcsős sétányon volt található. (Egyes irigy környékbeliek a mordhalrockiak meglehetősen egysíkú gondolkozásmódjáról beszélnek, valljuk be, néha joggal.)

Hát ez a vándor nem is igen vesztegette az idejét; nyomban, már másnap hajnalban fölkereste a MÁLHA, a Mordhalrock Általános és Leendő Harcosképző Alakulat székházát, s egy eddig példátlan, s emiatt szinte lehetetlen kíváncsággal állott elő; nevezetesen, hogy az iskola tanárává szeretne avanszálni!

Ugyi, most arra gondoltok, lám, a fickó nem is volt olyan jólinformált! Bizony, ebben akár igazatok is lehetne, hiszen köztudott, hogy a „Málhában” csak itteniek tanulhatnak, s csak itteniek taníthatnak!

Az első megrökönyödés után azonban a neves oktatók elkezdtek tanakodni. Hiszen igaz ugyan, hogy nagy múlttal rendelkező intézményükben csak helybéli fiatalok tanultak, de erre semmine-

mű törvény nem született SOHA! Minthogy arra sem, tanítani is csak földi taníthat.

Nagy tanakodásba fogtak ekkor a penge (no meg a bot) neves magisterei, s végül is abban állapodtak meg, hogy próbára teszik a leendő fegyvermester-jelöltet: meg kell küzdenie az egyik ígéretes tanítvánnyal, s ezalatt reménybeli kollégái árgus szemmel figyelik minden mozdulatát.

Szót tett követett, minék az lett a következménye, hogy a két fiatal – ígéretes tanítvány, kontra leendő okító-, megküzdött egymással.

A bírok nem várt eredményt hozott. Az idegen győzött. Ráadásul minden valószínűség szerint csak az mentette meg a tanuló életét, hogy a párbaj gyakorló fegyverekkel zajlott. Így is lebénult jobb karja, s mivel nem volt „kétkezes”, örökre le kellett mondania a harcrol. (Harcos szellemének köszönhetően nem adta fel rögtön. Egy ideig a földműveléssel foglalkozott, ám nem sokkal később halva találták házában; a kardjába dőlt. Bár ennek a történet szempontjából nincs jelentősége...)

Az idegent fölvetették az iskolába. Nehéz napok következtek ezután a tanítványokra. A „Mester” különös kegyetlenséggel vetette magát az okításba, s ugyanerre bízta a nebulókat is. Eleinte volt egy-két fiatal, aki fölemelte a hangját, miszerint a többi okítótól nem egészen ezt a szemléletet kapják, ám a közbeszóló mindig példásan megbűnhődött merészségéért. Örülhetett, ha megúsza ép csontozattal.

Aztán, egy szép nap (bár meg kell mondanom, egész nap szakadt az eső), a többi magiszternek is a fülébe jutott az új harci szellem. Összegyűltek megtárgyalni az esetet. Aztán hivaták, és kérdőre vonták az ex-kalandort. Az megígérte, hogy változtat szemléletén, ám valami egészen másba kezdett. És másnap meghalt az egyik tanító; saját kardjával belezették ki.

Eleinte senki nem gondolt semmi rosszra. Már azon kívül, hogy valakit megöltek a városban. Még a második, és a harmadik halál eset kapcsán sem merült fel a kalandor neve, s még az sem szűrt szemet senkinek, hogy az okítók halálával az idegen egyre feljebb jutott az iskola hierarchiájában. Akinek viszont valami gyánús lett, az másnap átvágott torokkal, esetleg nyilvesszőkkel telítüzdelve került elő.

S mire kollektíven rájöttek volna a dologra, már késő volt. Két magister maradt a Málhán, a Nagymester és a kalandor.

Ez idő tájt történt, hogy egy idegen feltaláló érkezett a városba. A feltaláló egy alacsony, gizda kis fickó volt, s azon kívül, hogy nagy valószínűséggel törp vér is csordogál az ereiben, semmit nem lehetett róla tudni. Igazság szerint a helybeliek még abban sem voltak egészen biztosak, mit is jelent tulajdonképpen a „feltaláló” titulus, arról már nem is beszélve, hogy vajh' ki adományozta ezt az öregnek? A feltaláló ugyanis valószínűtlenül öregnek tűnt. Hosszú, őszbe csavarodott haja, bajsza, és szakállá volt, és erősebben tűző naphoz szokott, résnyre szűkült, barátságos szem. Akik látták az utcán sétálni, mind csendes, udvarias, s ezzel együtt majdhogynem magatehetetlennek tartották; a kis ember bottal, sántikálva, meg-megállva sétált. Egy jellegtelen, szürke házikóba költözött műhelyével, de senki nem tudta, mikor. Az egyik nap még ott áll az évek óta lakatlan vityilló, a másik nap pedig már ki van meszelve, rendbe van téve, s a szemöldökfa fölött ott díszleg a sokszínűre pingált fatáblán a felirat: Feltaláló.

Bár az emberek kíváncsiak voltak a kis ember boltjára, a titokzatos mód, ahogy megjelent városukban, jó ideig visszatartotta őket attól, hogy megnézzék a műhelyt belülről.

Az első látogatók természetesen így is a gyerekek voltak. (Mint tudjuk, bennük a kíváncsiság MINDIG győzedelmeskedik a félelem felett.) Nekik köszönhetően egy nap alatt elterjedt a hír: az új bolt tulajdonosa drótkarikából készít páncélzatot, amit össze lehet hajtogatni, és mégis ellenáll a kard csapásainak!

Miután a hitetlenkedő felnőttek személyesen győződtek meg a mindenkiel udvarias Zorry (merthogy így hívták az öreg) találmányának nagyszerűségéről, gyorsan híre ment a „láncingnek”, ahogy készítője nevezte azt.

S természetesen a hír eljutott a harci iskolába is, ám az idegen,

kit ekkoriban már mindenki Fabyo magister néven ismert, csak akkor figyelt fel rá, mikor az is a fülébe jutott, hogy a külhoni feltaláló egy félvér; törpe-ember keverék; tehát egy korcs!

Ekkoriban már minden diák számára köztudott volt, hogy Fabyo magister szívében elthatatlan gyűlölet lángol mindennemű „elkorcsosulás” iránt, legyen az emberi, vagy egyéb. A későbbi események tükrében nem lehetetlen, hogy valamely jólértesült harcos-növendék szándékosan juttatta el az információt az agresszorhoz; talán valamelyik néhai mester még mindig gyászoló gyermeke...

Mindenesetre Fabyo fajgyűlölete ismét fellángolt, hogy megfelelő táptalajt kapott, s már rohant is, karddal a kézben, a feltalálóhoz.

A Nagymester, bár már nemigen hihetett abban, hogy ha úgy adódik, akkor esetleg meg tudja állítani a dühöngőt (hiszen már egy ideje megvilágosodott előtte, hogy tanítótársa ölte meg a többi magistert), azért fegyvert ragadott, s követte a megszállottat. S az efféle kis városok lakosaihoz hűen, mire a bolthoz értek, egész kis csődület támadt körülöttük.

Fabyo méltán hihette, hogy az emberek mellette állnak, hisz egész Mordhalrockban nem akadt már, ki szembe mert volna szállni vele, tán még a polgármester is rettegésben élt miatta.

Az egykori idegen vigyorogva körbefordult, majd belépett a feltaláló műhelyébe.

Az ezután következőkről nincs biztos információnk. Annyi bizonyos, hogy néhány perc elteltével a nagymester lépett ki a házikóból fáradtan... és megkönnyebbülten. A házikó meglehetősen apró voltából kifolyólag a tömeg nagy része nem láthatta, mi történt odabent, ezért a kilépők arcából próbálták azt kitalálni. Ám Fabyo lefejezett hullája láttán már nem találtak sok találgatni valót, s a tömeg egy emberként ujjongott fel.

És a legenda életre kelt.

Azok közül, akik bent voltak, bent lehettek, mert befértek, sokan, sokféleképp mesélték el az eseményeket. Mindet felsorolni nem tudnám, de ez nem is tisztém. A magam részéről megelégszem azzal, ha elmondom a saját verziómat.

Nohát. Fabyo sunyin gyalázkodva kezdte. Zorrry udvarias meghajlással köszöntötte őt. Fabyo kezdte megemelni a hangját, szidva a félvér lemenőit, felmenőit, mire Zorrry-nak ismét csak egy udvariasan mosolygós meghajlás volt a válasza.

Fabyo ekkor már szinte kiabált, s a mordhalrockiak szemében legerősebb sértéssel illette az öregot; gyávának nevezte, amiért pánccéling mögé bújják a fegyverek elől. Zorrry csendesen megköszönte az okitást, és újfent meghajolt. Már nem mosolygott.

Ekkor Fabyo eszelős üvöltést hallatott, és megemelte fegyverét. A nagymester ugyan mozdult volna, hogy megállítsa, de ő maga is érezte, hogy túl lassú. Aztán a következő pillanatban Fabyonak leesett a feje.

A vér csak jó néhány pillanattal később kezdett el spriccelni a tetemből, ám e nedv ugyanott találta az embereket, ahol a különös haláleset előt álltak. A városiakok ugyanis szinte kővé váltak.

A kis lánccing-készítő feltaláló ugyanabban a pózban ült, amiben a támadás érte. Egyesek meg mertek volna esküdni, hogy meg sem mozdult egész idő alatt.

Voltak azonban olyanok is, akik látták, mi történt. A kis ember kardot rántott, háritotta Fabyo támadását, támadott egyet, majd eltette a pengét.

Egy szempillantással el lehetett mulasztani az egészet!

Aznap éjszaka furcsa dolog történt; a feltaláló műhelyestül-mindenestül eltűnt. Egy ideig keresték az emberek, meg akarván hálalni visszakapott szabadságukat, ám soha többé nem került elő.

A Nagymester lemondott posztjáról, és bezárta az iskolát. Azóta minden szülő maga okítja csemetéit a harcra, bár jóval kisebb lelkesedéssel, mint annakelőtte.

S mivel III. Zebulon uralkodása alatt nem indított több háborút, és az országot sem támadták meg, egész életében nem tudta meg, hogy az a bizonyos középső ujj meglehetősen elgyengült... vagy mondjuk eltört. Talán. Bár a polgármester levélben értesítette, hogy a Málha átmenetileg, tanárhiány, vagy pontosabban totális

tanárhiány miatt szünetelteti a működését, de valljuk be, III. Zebulon nem a memóriájáról volt híres, és hát fogalma sem volt, mi a francnyavalya akar lenni az a MÁLHA...

Ja igen, a polgármester. Annyit még el kell mondanom, hogy mivel én mindenki a nevén nevezi a másikat, és KÖTELEZŐ a tegeződés. A polgármestert viszont Umbriht Hoztrogfolyó Didelkáp hoztrovnu névvel ajándékozták meg a szülei, no meg az égiek, és hát ki tudja miért, utálta, ha ezen a néven szólították. Akármelyik részén. Rövidítve is. Ezért megmaradtunk a polgármesternél. Talán ez az oka annak is, hogy az utóbbi 14 polgármester-választást, egyetlen ellenszavazat nélkül, egyhuzamban ő nyerte. Mi már csak ilyenek vagyunk... Ragaszkodunk a megszokásokhoz. És már kiderült néhányszor, hogy ha eltérünk ettől, alaposan megjárhatjuk...

S hogy mi a tanulság? Még mit nem!

Anonymus Chynewa

Szemrehányás

Szép dolog, mondhatom! Az egész várost túvé tettem érted, mire megtaláltalak. Te meg csak lógatod itt a lábadat. No, nem mint ha eddig túl sok vizet zavartál volna – és most nem a mosdatlan külsődre célok –, de máskor is mindig én rámlt a munka nehezebbik része. Nekem kellett tárgyalnom a megbízókkal meg az orgazdákkal, én mértem fel a terepet, és persze a részletek kidolgozását is rám hagytad többnyire. Miközben te valamelyik kuplerájban mulattad az időt, és szórtad a pénzed tökrészegen.

Bár azt elismerem, a záruk feltörésében nincs párod.

Jó, az is igaz, sosem a munkamániádról voltál híres. Világéletben jobb' szerettél tengeni-lengeni... De ez azért mégiscsak túlzás! Nem gondolod? Persze, most grimaszolsz.

Csak annyit mondok, hiába vitte fel az Úr úgy a dolgod, én akkor sem fogok felnézni rád, akármilyen magasan hordod is az orrod. Mert én tudom, én aztán jól tudom, hogy a szerencse forgandó. Egyszer fent, másszor lent. Ez a dolgok rendje. Fogsz még te lejjebb kerülni. Tán még annál is mélyebbre, mint szeretnél!

Most bezzeg hallgatsz, mi? Azt hiszed, ha csendben vagy, mint a sír, akkor megbocsátok? Hát nem! Soha az életben! Te lógós!

Emlékszem, hányszor mondtad, hogy sehol sem szeretnél lekötözött lenni. Elismerem, ez sikerült is idáig. Ám az ellenkezőjébe – fogadni mernék –, nem gondoltál bele. No persze, te mindig későn vetted észre, ha szorult a hurok. Te jó ég, hányszor húztalak már ki a csávából?

Na... ne lógasd úgy az orrod! A bűnbánat ebben a szorult helyzetben vajmi keveset ér. De csakis magadat okolhatod! Ha a magánakció előtt kikéred a véleményemet, én egész biztos lebeszéllek a tervedről. Meg vagy húzatva? Micsoda ostobaság betörni a herceg kincstárába? Nem tudtad, hogy mágia védi? Nem volt neked elég, amit a múlt héten zsákmányoltunk? Ha jól sejtem, már is a nyakára hágtál a részednek. Ej, ej, pedig legalább száz arany jutott neked! Biztos nyakra-főre fizettél minden boldogtalannak, hogy még, ha rövid időre is, de te legyél az éjszaka császára. Te ostoba! Én mondtam, hogy ne higgy az ilyen hirtelen jött, hízélgő barátok unszolásának. Figyelmeztettelek, ez a nagystílus életforma előbb-utóbb függőséget okoz. Nekem persze nem hittél, engedted, hogy befolyásoljanak. És mi lett a vége? Addig provokáltak, míg hagytad magad felhúzni.

Eh, de minek is beszélek annyit? Látom, hogy felesleges. Csak bámulsz rám kifejezéstelenül a güli szemeiddel, az értelem legcsekélyebb szikrája nélkül. S közben a nyelvedet gúnyosan rám öltöd. Te pimasz! Legszívesebben a saját kezemmel fojtánálak meg! Kár, hogy nem tehetem...

Nagy szerencséd van, te bitang! Még a szuszit is kiszorítanám belőled, ha rajtam múlna! Ha a herceg pribékjei nem akasztottak volna fel...

Tim Shaw

A hódító

Bátyám a király lovagja volt
Egy nap üzenet érkezett
Hajnalra kelve ellovagolt
Mert várt reá egy ütközet

Bátyám egy igazi hódító
„Mindig terjeszkedni kell!”
Mert a győzelem oly' bódító
„És a népnek kell a hely!”

A föld, mit végül is elfoglalt
Túl kicsiny, hogy rajta élj
Mindössze hét láb hosszú csak
És talán, ha öt láb mély

Tim Shaw

Elkezdődött

szén és kréta
jelek a porban
fehér és fekete
gyertyák halomban

Megidézlek Téged, Magamban

egy korty a kehelyből
egy vércsepp a testemből
varázsszavak a tekercsről
mozdulatok a messziségből

Megidézlek Engem, Magadban

a varázslat kész
nincs benne semmi hiba
újra felizzik
a régi pentagramma

Fényhozó

A tünde átká

Kis tündér táncol a folyó parton,
egy ígét mormol mély, suttogó hangon.
Egy halandó nevét említi átkában
Egy Árny segítségét kéri fájdalmában.

Szívének morzsáit a harag egyesíti,
Napjait a düh keseríti.
Szíve alatt hordozza félvér gyermekét,
Viseli az éjszaka szégyenét.

Kis tündér táncol a folyó parton,
egy ígét mormol mély, suttogó hangon.
Egy halandó nevét említi átkában
Egy Árny segítségét kéri fájdalmában.

Az Árnytól kéri egyetlen vágyát,
hogy az teljesítse be az átkát;

Pusztuljon az, ki a nőt szégyeníti,
s fölényében azt üti, veri.
Kis tündér táncol a folyó parton,
egy ígét mormol mély, suttogó hangon.
Egy halandó nevét említi átkában
Egy Árny segítségét kéri fájdalmában.

Majd a sötétből az Árny előtűnik,
S a tündelány bánatát elűzi,
Megbosszulja a világ kegyetlenségét,
Embereket büntet tévedéseikért.

Kis tündér csak táncol tovább a parton,
Várja, hogy elmúljon a fájdalom.
Csöpp szíve mostmár csak egy kődarab,
mely nem szeret többé, csak egy árny marad.

Nené

Fél szemmel, fél lábbal...

A vén félszemű kalóz falábával
Miközben a mólón baktat,
Megpillantja drága kedvesét
Amint az a kocsmában bort mér.

Odasiet, a kocsmába, a pulthoz,
S vár, amíg a lány neki italt hoz,
A lány küldi is neki a bort
Amit a kalóz szépen elkortyol...

Majd az utcalány egyszer csak kacsint,
Egy cetlit csúsztat az asztalon át
Amelyre gyöngybetűkkel írt:
„Az emeleten várja ki a sorát!”

A lépcsőn fél lábával felmegy, igen nehezen...
S látja a matrózok végtelen sorát,
Nem tesz semmit; sorát várja türelmesen
S mikor sorra kerül, bosszúból elvágja a lány
torkát...

Nené

Mikor leszáll az éj
S rám borítja sötét leplét
Már érzem a vágyat
Csak úgy vonz a sötétség

Nézem a holdat
Agyamban kergetőznek a gondolatok
Szemem pillátlan mered arcába
Tőle szabadulni már nem tudok

Csak állok a fényben
Kinyújtom kezem felé
Madárként verdeső szívem
S egész testem csak az övé

Nézem a holdat
Torkomat rekedt üvöltés feszíti
Lábaim lassan összerogynak
S takaróját Hold-anya rám teríti

Pergék - forgók - örvénylek
S lassan kusza karmaim nőnek
Dagadó izmú karjaim - lábam
Hatalmas erővel feszülnek a földnek

Látom a holdat
Fáj, nagyon fáj már látványa
Vonyítok, veszett farkasként
Magam vagyok az Ő lánya

Vért szimatolva járom az erdőt
Csak az éhség az én társam
Húsrá vágyom, áldozatra
Hogy csillapítsam az étvágyam

Látom a holdat
Mindig kísér és utolér
Ott is, hol csapásaim nyomán
Patakokban folyik a vér

De az órák gyorsan telnek
Jó a reggel, réten talál
Fájdalmas a nap sugara
Húsomba mar, mint a halál

Láttam a holdat
Vagy csak álom volt?
Kába fejem, vérzik a szám
Szakadt ruhám csupa folt

Alvajáró vagyok – mondják
Otthonomba elkísérnek
Lefektetnek, betakarnak
Senki sem hisz a szemének

Láttam a holdat
S ma este majd újra látom
Eljön a vágy, mint minden éjjel
Nem ér véget a rémálom:

Örökké, ha leszáll az éj
S rám borítja sötét leplét
Újra érzem ezt a vágyat
Csak úgy vonz a sötétség

Nézem, látom, érzem a holdat
Agyamban kergetőznek a gondolatok
Szemem pillátlan mered arcába
S tőle szabadulni már nem akarok

Metamorfózis

Kócska

Árnyak körülötted

Hangtalan árnyak suhannak falakon
De te csak fekszel némán a pamlagon
Nézed az eget mely lassan vörösödik
Feletted a kék ég most végleg elvérzik

Szobád falain az árnyak megállnak
Néznek rád izzó szemükkel gonoszul
De te csak nézel magad elé a semmibe
Széttépett szárnyaidon feküdsz

Térj már magadhoz kérlek
Árnyaid maguk a halálad
Ha közel engeded őket
Elloppják törekeny szíved

Lángoló égbolt tűzfalain
Áttáncolnál szívesen
Megmozdulni viszont fáj
Mert már elvesztél teljesen

Izzó szemű démonaid közelebb jönnek
Szárnyaiddal réges-rég eltörötted
Iszonytató fájdalommal bír minden mozdulat

Mégis muszáj hogy felkelj és harcolj mindenért
Nem bírod már sokáig ha csak pihensz ott a földön
Mentsd az életed a többiektől
Így megmented önmagad
Térj magadhoz végleg
Árnyaid csak a képzeleted
Szabadítsd fel őket
Különben elveszíted a lelked

De hangtalan árnyak suhannak falakon
Te csak némán fekszel a pamlagon
Nézed a sötét viharfelhőket
És közben fény ragyog előtted
Majd egy halk szó hagyja el ajkad
Elmentek

WhiteRaven

A híd alól

Hideg, ősze eleji szombat éjjel volt, mikor a klubból kerékpárral hazafelé tartottam. Szerettem barangolni az éjszakában. Nem tudom miért, de mindig – valami megmagyarázhatatlan oknál fogva – vonzott. Más volt, mint a nappali sürgés-forgásban. Nappal mindig barátságosnak mutatta magát. Olyan helynek, ahol semmi rossz sem történhet, ahol nyugodtan, kiegyensúlyozottan lehet élni. Tulajdonképpen ehhez minden adott is volt. Éjjel azonban másnak tűnt. Alattomosnak, rafináltnak és kétszínűnek. És én megakartam ismerni ezt az oldalát is, ezen éjszakáig. Addig szerettem, mert ilyenkor már csönd honolt szinte mindenütt. Egy-egy autó, néha egy gyalogos, vagy kerékpáros azért feltűnt. Akkor azonban egy új utat fedeztem fel, s ha lehet ez még kihaltabb volt, mit az eddig bejártak...

Úgy kezdtem, mint bármely más ilyenkor esedékes utamat: a városba vezető főúton, majd a város legrégebbi, még épségben meglévő hidján. Szokásomhoz híven megálltam néhány percre a híd bal oldalán lévő járdán, ahonnan messzire el lehetett látni a kis folyócska felett. Szemem végighaladt a jobbra lévő, alig kivilágított sétányon, majd az Ifjúsági Központnál állapodott meg néhány pillanatra. Nem volt túl nagy épület, de kifejező annál inkább. Dinamikus formák, kiugró erkélyek és ablakok. A beton, az acél és az üveg tökéletes összhangot alkotott. Szerettem, mert olyan jövőbeli hangulatot árasztott, amely ugyan nem túl szép és fényes, sőt, ennek épp az ellentéte, de éppen ezért tetszett nagyon. Főleg így éjjel, néhány reflektorral megvilágítva, aranyszínű fényben úszva, s a folyócskában visszatükröződve. Tekintetem továbbhaladt a következő hídra, majd onnan a már távolabb lévő házakra, s legvégül a kórház egyik halottfőér épületére, melynek éjfékete ablakai valami visszataszító érzést keltettek bennem. Nem szerettem a kórházat. Sem ezt, sem bármelyik másikat. Mind a szenvedést, a kínokat juttatják eszembe. Az orvosokat, akik szenttelenül turkálnak bennünk – nem csak fizikailag. A közömbös nővéreket és ápolókat, a rezignált betegeket. Megborzongtam, s gyorsan elfordítottam fejem a másik irányba, a híd jobb oldala felé. A sétány itt tovább folytatódott, és a másik oldalán is volt egy kavicsokkal felszórt gyalogút. Az egyik padon egy középkorú pár merengett a csillagokat bámulva, s úgy tűnt nem is fognak már életük további részében mást tenni, csak ott ülni, és a végtelen égbolt egy piciny szeletét vizslatni.

- Nincs egy húszásod?

- Hogyan? Tessék? – riadtam fel, s néztem körbe a kérdést feltevő hangot keresve. Végre megláttam a hátam mögött egy nálam jó fejfel alacsonyabb embert, kinek arcát sejtelmesen füstbe borította, s megvilágította a szájból kilógó olcsó cigarettára.

- Aztát kirdésztet, hogy nincs é egy húszásod?

- Nincs. – mondtam határozottan, majd beletapostam a pedálba, gondolván, hogy jobb a békesség, de a főszer megfogta a kezem, s tovább kuncsorgott.

- Ne csinyád mán háver! Mé nem ácc egy húszásot! Tudom én, hogy van! Miccámít ázs neköd? Ín mög itten fagyok meg! Na ágygá mán egy húszásot oszt mán itten se vágyok.

- Na idefigyelj te... – kezdtem volna holmi szitokáradatba, mikor a híd utáni utcából egy rendőrautó fordult be, megvilágítva a főszer arcát. A látványtól akadt el a szavam. Öreg, sok mindent átél, meggyötört ember állt előttem. Csak most tudatosult bennem, hogy nem éreztem alkohol szagát a leheletén, s most látni lehetett, hogy a meglévő fogai sem voltak sárgák a nikotintól. Szemből kecseredettséget, életunság sugárzott, de tiszta volt. Szakadozottan kapkodtam levegő után.

- Bocsásson meg – kezdtem – nem gondoltam... szóval azt hittem... ne haragudjon. Tudja mit! Várjon egy percet! – mondtam, s a kabátom belső zsebéből elővettem a tárcámat, majd egy ezrest nyomtam a kezébe. – Fogja! Talán elég lesz egy darabig. – Ekkor ért mellénk a rendőrautó!

- Jó estét kívánok! – szölt egy ismerős hang. – Valami probléma van?

Tekintetem a kocsi ablaka felé fordítottam, s egy volt középiskolás osztálytársam arca nézett rám és az öregre felváltva.

- Szervusz, jó estét! – köszöntem vissza jókedvűen, megadva az esélyt, hogy ő is felismerjen. Kérdő tekintettel nézett rám, s néhány másodperc elteltével látszott rajta a felismerés szikrája.

- Szervusz! – köszöntött már ő is jókedvvel. – Mi történik itt? – kérdezte őszinte érdeklődéssel.

- Az öregre pillantottam, láttam, hogy meg van ijedve.

- Nyugodjon meg öreg! – szöltam – Nincsen semmi baj. Azt hiszem, hajléktalan – fordultam a kocsi felé – s éjjeli szállásra lenne szüksége, hisz ebben a korai hidegben még meg is fagyhat. Adtam neki némi pénzt, amiből ki tudja fizetni. Megtennék, hogy elviszitek, mert őszintén szólva én nem is tudom, hogy hol van egyáltalán ilyen szálláslehetőség. – Mennyit ivott ma öreg? – kérdezte a másik rendőr, aki a feltehetőleg ismerősöm felettése volt, hiszen ő ült a kormányon, s jóval idősebb is volt nálunk.

- Ném szoktám ín inni. – válaszolta az. – Ézt is csak azér' szíjom, hogy egy kissé félmelegedjem. Dé há gondúja ázs úr, hát szondáztásson mög.

- Tényleg nem ivott. – mondtam – Én sem éreztem rajta, pedig tudod, hogy erre különösen érzékeny az orrom – s arcomon széles vigyor terült el.

- Igen tudom. Emlékszem.

- Jól van, elvisszük – mondta a rangidős rendőr. – Üljön be hátulra, bátyám.

Az öreg a kezem felé nyúlt, s mindkét kezével megragadta, majd rázni kezdte.

- Köszönöm fiátálémbör! Hálásan köszönöm! Ném fogom éfelejtényi!

- Nem tesz semmit, igazán! – mondtam neki, de ekkor már félig a kocsiiban volt.

- Viszlát és kösz szépen! – szöltam a rendőrökhöz.

- Nincs gond! Amúgy is kellett volna arra mennünk! Na további jó éjszakát! – Intett ismerősöm, s már oda is voltak.

Pár percig még ott állodogáltam a híd repedéseit bámulva, s az eseményeken elmélázva. Egy vízcsobbanás térített kissé magamhoz, s tekintetem a középkorú párra tévedt. Néhány pillanatig néztem, ahogyan még mindig az égboltot vizslatják, pár másodperc múlva azonban felálltak, s lassan elindultak a híd irányába, én pedig ismét felkerekedtem, hogy ismeretlen utcákon barangoljak.

Áttértem a híd jobb oldalára, s a sétány felett lévő, betonozott úton haladva új utakat keresve kerekedtem tova az éjszakában. Úgy háromnegyed óráig bolyonghattam ismeretlen s ismert utcákon, csodaszép és lerobbant épületek között, mikor úgy döntöttem, hogy ideje lesz hazafelé venni az irányt, hisz bár jól voltam öltözve, az orrom egyre többször kellett a zsebkendőbe törölni.

Néhány perc múlva már a bejáratát csodáltam az Ifjúsági Központnak. Úgy nézett ki, mint egy vízszintesen elnyújtott reneszánsz kori ablak, de betonból készült, s két pár füstüveg ajtó nyílt rajta, melyek vastag, krómzott acélpántokkal voltak megerősítve. Felülről irányított, sárga és vörös fényű lámpák világították meg halványan, melytől kissé úgy festett, mintha a túlvilág kapuja lett volna. Miután kifújtam az orrom, megkerültem az épületet, s a mögötte lévő hidhoz tetekem, ahol ismét megálltam egy percre, hogy megcsodáljam a város legrégebbi hidját, melyen alig egy óraja báméskodtam. Jobbra tőlem a sportpálya terült el, melyen szintén át kívántam haladni, hisz régebben sokat jártunk erre a haverokkal a bulik után és közben, s nosztalgikus érzésem támadt, amint megláttam. A pálya másik oldalán ugyanis volt egy Sport nevezetű szórakozóhely, ahol a legkülönbébb, de egyben legborzasztóbb zenekarok játszottak legtöbbször, melyeket szívből imádtunk; vagy pedig mi magunk csináltunk egyéb szórakoztató mutatóanyagokat és versenyeket. Azóta sajnos bezárták a helyet, de fennmaradt néhány szállóige („Gyerünk Udi hörögjél!” – mely mondat egy általunk, műsor híján indított hörögverseny kapcsán

vált híressé, vagy például „Üssed azt a kukatetőt, te marha!” – amely pedig egy ipari zenét játszó, hirtelen verbuválódott csapat munkáját volt hivatott dicsérni.)

Merengésből ismét vízcsozbanás zaja riasztott fel. Először azt hittem, egy nagyobb hal az, de semmi mozgás nem látszott a közelben. Ismét egy csobbanás törte meg a csendet, de ez nagyobb, öblösebb volt az előzőnél. Az öreg híd alól jött. Odapillantottam, és hirtelen azt hittem, csak a szemem káprázik. Gyorsan kiderült azonban, hogy nagyon is valóság volt, amit láttam. A híd lábából furcsa, az emberi szemnek teljesen idegen, amorfnak tűnő dolog mászott elő. Csak a sziluettjét láttam annak a valaminek, de belém költözött a félelem, s földbe gyökerezett, remegő lábakkal álltam ott a hídon. Aztán hirtelen homályossá vált a kép, és alakokat láttam az Öreg hídon, amint egymás felé közelednek, üdvözlilik egymást, majd beszédbe elegyednek. Egy férfi és egy nő volt, majd a nő hirtelen lebukott a perem alá és nem láttam többet. Mintha sikoltott volna. Furcsa fény tört fel a hídból. Ködszerű volt, s lilás színben kúszott az ég bársonya felé. Nem – gondoltam –, ez nem lehetséges. Ilyen nem létezik. Kutyaugatásra lettem figyelmes a hátam mögül, de nem mertem megfordulni. Hirtelen, mintha egy alak suhant volna el a fejem fölött. Embernek nézett ki, bár repült. Nem értettem, mi történik. Hirtelen kiabálás és üvegcsörömpölés hallatszott az Ifjúsági Központ parkjából, s én magamhoz tértem. Bambán meredtem a felém tartó, úszó iszonyatra. Alig húsz méterre lehetett már csak tőlem, s egyre közeledett. Földbe gyökerezett lábbal álltam a hídon, de nem tudtam eldönteni, hogy a félelemtől, vagy inkább valami más, megfoghatatlan ér-

zés miatt. Nemsokára néhány méterre a hídtól kiemelkedett a vízből az az amorf valami, s a borzasztó sziluett éppen az ellenkezőjét válthatta ki belőlem, mint amire a lény számíthatott. Kitört belőlem a nyomasztó félelem egy velőtrázó sikoly kíséretében, s én, mint valami esztét veszített örült – ámbár akkor biztosan nem is voltam magamnál – tapostam bele a kerékpárom pedáljába, s száguldottam el a sportpálya irányába, majd hasítottam rajta keresztül, ki a pálya túloldalán futó, városba vezető főútra, csak hogy minél messzebb jussak a folyócskától. Mint a szélvész tekertem, s hátra sem mertem nézni, és csak reméltem, hogy nem jön utánam az a rettenetes, alaktalan, úszó iszonyat.

Csak a város határán lévő benzinkútnál álltam meg csikorgó kerekkel kifarolva, lihegve, kifulladásra, s saját izzadságomban fürödve. A szívem úgy zakatolt, mint egy géppisztoly. A kaszárnya sarkánál lévő őr jól meg is nézett magának. Nem láttam, csak éreztem, hogy így tesz. Az ilyen dolgokra valahogy mindig is érzékenyebb voltam. Most már tudtam. Ezért rémültem meg a hídon annyira. Az a lény, mintha átnézett volna rajtam. Mintha nem lettem volna más a számára, csak valami zsákmány, amit elkap és felfal, majd a maradékot otthagyja a dögevőknek. És épp ez volt az, ami elborzasztott...

Azóta nem szívesen megyek ki éjjelente, csak ha nagyon muszáj, s a klubból is a legrövidebb úton megyek haza. A benzinkút és a laktanya mellett, de azt az őrt azóta sem láttam...

Jimmy Cartwright

A lemez

Helló mindenkinek. Nem kell megijedni, csak én vagyok az, Jimmy. No igen, tudom, hogy ez nem mentség. Azért remélem, nem nyomtatók még ki a főkapcsolót a házban.

Szóval amit egy kissé lentebb olvashattok, nos hát, igen érdekes története van. Már legalábbis ahogy hozzájutottam. Ez ugyanis egy lemezen volt, ami máig nem tudom, hogy kié, mert mindenki tagadja, hogy az övé lett volna, pedig biztos vagyok benne, hogy valaki adta.

De hogy kicsoda?

A lényeg az, hogy mielőtt bármit is csináltam volna a lemezzel, szokásomtól eltérően benyomtam egy „undeletét”. Talált is néhány file-t, amit visszatörölttem vele. A legtöbb teljesen érdektelen szöveg volt, de ez... Azt hiszem, valami naplószerűség lehet(ett). Mindenesetre elgondolkodtató. Az még hozzátartozik a dologhoz, hogy a file sérült volt egy kissé, s hiányzott egy-két részlet, illetve furcsa krikz-krakszok voltak néhol, melyeket [...] -tal korrigáltam.

Kellemes olvasgatást és elgondolkodást.

...és félek, rettegek, hogy bekövetkezik...
...nem értem miért... és hogyan lehetséges ilyen szörnyűség...

DATE: 1995 November 20. Hétfő 20:53

Újabb dolgok nyomára bukkantam. Talán sikerül megfejtenem a Titkot. Holnap éjjel minden kiderül.

DATE: 1995 November 22. Szerda 22:13

Bebizonyosodott hát, amire gondoltam. Nem számítottam rá, mégis bekövetkezett. Borzalmas volt. Borzalmas, mégis gyönyörű! Fájdalmas, mégis izgató! Mint egy kiégetett,

Nukleáris Lidérccek

...kimerült, éhes sereg
a mocskos eső okozta sebek
hámló hólyagos bőr
roncsolt szövetek...
Az ólompáncélok matt szürkéje
beleolvad a nyúlós ködbbe.
Nukleáris lidérccek.
Hidegen perzselő tüzek.
A halott erdőkben portyázó
gépesített farkasok
pontos lövések, sorozatok.
Szétszaggatják a beteg testeket.
Most is ők győznek, az erősek.

András

majd jéghideg vízzel feltöltött agyagedény
éreztem magam.

DATE: 1995 November 24. Péntek 21:38

Már közeleg. Érzem! Nemsokára itt lesz. Érttem fog jönni, de még nem mehetek. Mi ez? Mi ez a... furcsa szag? Talán...

DATE: 1995 November 25. Szombat 1:24

Ő volt, igen. Azt mondta, hogy még nincs itt az ideje. Várnom kell. Nem tudom, meddig, de türelemmel. Mert a türelem..

DATE: 1995 November 26. Vasárnap 23:47

Elmegyek. Itt hagyom ezt az házat, ezt az utcát, a várost. Itt hagyok mindent. Itt hagyom a testem is. Nincs már rá szükségem...

Jimmy Cartwright

Az UFO-észlelésekről

Szeptember közepén estefelé utaztam haza Budapestről, és Ferihegytől nem messze kinéztem a vonat ablakán. A látvány, ami elémm tárult, először igencsak meglepett. Egy csészealj formájú tárgyat láttam a levegőben, amelynek két végéből erős fények világítottak. Valószínűleg azért, mert a vonat és a tárgy is változtatta helyzetét, ezért úgy láttam, hogy ezek a fények eltűnnek (kialszanak?). Sajnos sötétedett, ezért a tárgyat nem tudtam tisztán kivenni, majd rövid idő múlva az ART (Azonosítatlan Repülő Tárgy) elűnt a fák mögött, pontosabban olyan szögbe került hozzám képest, hogy a vasút melletti fák eltakarták, így nem tudtam tovább szemmel követni. A tárgy később sem került elő (valószínűleg ott volt, csak én nem láttam).

Fentebb azt írtam, hogy ART-ről volt szó, de nagy valószínűséggel egy Ferihegyre tartó utasszállító gépet láttam, csak a látószög és a fényviszonyok tették csészealjhoz hasonlatossá a repülőgépet. Ettől függetlenül nem merem biztosan állítani, hogy valóban repülő volt.

Másnap ismét vonaton utaztam, és az előző estéhez hasonló látvány tárult a szemem elé. Ez esetben is érdekes volt, ahogyan a kép változott: először egy világító gépet láttam, majd a fények fokozatosan eltűntek. Amikor viszont megláttam a szerkezet villogó

lámpáit, akkor egyértelművé vált, hogy utasszállító gépről van szó. Néhány pillanat múlva olyan szögbe került a jelenség, hogy tisztán kivehetőek voltak a repülőgép jellegzetes körvonalai. Így ez az UFO rövid időn belül IFO-vá vált. (Azonosított Repülő Tárgy).

Megemlítem, hogy éveken keresztül laktam Ferihegy közelében, így elég sok fel- és leszálló repülőgépet láttam már, úgyhogy egy ilyen esemény nem igazán újdonság számomra.

Az UFO-król szóló irodalomban is olvashatunk arról, hogy a megfigyelők gyakran repülőgépeket néznek UFO-nak. De azt sem tehetjük meg, hogy minden ilyen eseményt repülőgéppel azonosítsunk – a fenti esetekben (mivel Ferihegytől nem messze történt az észlelés) viszont kézenfekvő ez a magyarázat.

A fentiekkel arra szeretnék rámutatni, hogy valóban léteznek olyan észlelések, amelyekről nem lehet egyértelműen megmondani, hogy mivel találkoztunk. Viszont nem szabad minden esetben kijelenteni, hogy az, amit tapasztalunk, az azonosíthatatlan: egy kis odafigyeléssel és gondolkodással könnyen megoldódhat a probléma.

Kapitány

UFO?!

1998. május 31-re virradóra 0:30 és 1 óra között valamikor láttam valamit az égen. A címként szereplő szót azért nem írom le újra, mert nem igazán szeretem. Túlságosan elkoptatták az utóbbi években. Az a messianisztikus felhang, ahogy kiejtik általában, taszít. A nem azonosított repülő tárgyakkal kapcsolatban fenntartásaim vannak. Ez nem azt jelenti, hogy badarságnak tartom ezt a témát, épp ellenkezőleg, a jelenséget létezőnek fogadom el. Amivel kapcsolatban kétségeim vannak, az az általánosan elterjedt hit, hogy ezek a tárgyak földön kívüli eredetűek. Úgy vélem, ha ezek a tárgyak más naprendszeréből idejött űrhajók lennének, egy nálunk sokkal fejlettebb idegen civilizáció képviselői, már régen meghódították volna minket. Ez persze nem azt jelenti, hogy szükszerűen terrorisztikus lenne ez a megszállás, de mindenképpen megszállás lenne, mégpedig nyílt megszállás. Annak ellenére hódítás lenne ez, hogy az emberiség bőven profitálhatna belőle, ha békés szándékúak lennének. Mi akkor is megszállásként értékelnénk, és ismervé az emberi szellemet akadnának lázadó forradalmárok is bőven. Természetesen hiszek benne, hogy az univerzumban bőven tenyészik az élet, és az értelmet sem tekintem az ember privilégiumának. Egyáltalán nem vagyok szkeptikus ebben a témában, csupán attól visolygok, hogy minden különös dolgot az állítólag idelátogató szürkék és társaik nyakába varrjunk. A nem azonosított égi objektumok léte vagy nem léte már régóta nem képezi töprengés tárgyát számomra, az eredetük viszont annál inkább.

Azon a május végi hajnalon éjszakai műszakban dolgoztam. Éppen az utolsó csapat tehenet hajtottam fel fejszre, amikor a dolog történt. A gyönyörű szép csillagos ég látványában mindig szívesen gyönyörködtem, ezúttal azonban véletlenül tekintettem fel. Teljesen elmerültem gondolataimban, amelyek meglehetősen nyomasztó téma, egy korlátozott, vagy globális nukleáris háború körül keringtek. Pakisztán és India földalatti robbantásai erősen foglalkoztattak. Esélyt latolgattam. Ide kívánczik, hogy a témában világleletemben pesszimista voltam. A hidegháború megszűnése egyáltalán nem hozott megkönnyebbülést a számomra. Éppen egy Pakisztán és India közt kibombázó lehetséges háború esetleges eszkalálódásának lehetőségét elemeztem magamban, amidőn megpillantottam az égen valamit. Egy tejszerűen fehér körnek látszott.

Látszólagos nagysága 5-10 cm körüli volt. A fehér fény a szélein elhalványult, áttetszővé vált. Mozgásának iránya nagyjából délkelet-északnyugati volt. Biztos vagyok benne, hogy nem lehetett reflektorfény, mivel az ég felhőtlen volt. Vízzintes mozgása is kizáró tényező. A legmegdöbbentőbb azonban a sebessége volt. Fel és eltűnése között legfeljebb 5 másodperc telt el, és ezalatt bejárta a teljes égboltot. A látványa szinte beleégett a retinámba, a számomra elképzelhetetlen iszonyatos sebessége pedig mélyen megrázott. Természetesen ettől a pillanattól kezdve ejtettem Indiát és Pakisztánt, és a munkaidő hátralévő részét a döbönt találgatás töltötte ki: mit is láttam? Persze igen élénken figyeltem az eget, de hullócsillagokon és repülőkön kívül nem láttam már mást. A munkatársaim megmosolyogták izgatott beszámolómat, de hát általában mindig ez történik a szemtanúkkal. Az eseményt senki sem látta rajtam kívül.

Az a helyzet, hogy mint azt már fentebb írtam, nem igazán hiszek az ufókat irányító idegen értelmes lényekben. Felmerül a jogos kérdés, akkor mégis hogyan magyarázom e jelenséget? Természetesen megvan a saját nézetrendszerem ebben a kérdésben is. Van egy számomra sokkal elfogadhatóbb elmélet, mely szerint ezek a nem azonosított tárgyak ember alkotta eszközök. Úgy képelem, hogy az emberi kultúra és technológia két párhuzamos vonalon fejlődik. Az egyik a mindenki által ismert és hozzáférhető szint, a másik egy rejtetten élő embercsoport több száz, vagy több ezer évvel fejlettebb szintje. Hogy ez hogyan lehetséges? Úgy, hogy az emberi nem sokkal idősebb, mint azt a jelenlegi tudomány elismerni hajlandó. Erre számtalan jel utal. Sok olyan bizonyíték van, amelyet szándékosan nem vesznek figyelembe, s amelyek azt bizonyítják: az anatómiailag modern ember több mint tízmillió évvel ezelőtt is létezett már. Ezek az eltitkolt kőeszköz és csontvázleletek megkérdőjelezik a darwini evolúció elméletét, az ember esetében legalábbis. Az is egyre inkább bizonyítottnak látszik, hogy az emberiség többször élt át hullámhegyeket és -völgyeket története során, technológiai és kulturális értelemben. Az utóbbi időben olyan benyomásom támadt, hogy a nagy világválásokat egy magas szintű technológiával rendelkező csoport kreálta a múltbéli emberek irányíthatósága és ellenőrzése végett.

Léteznek azonban olyan nyomok is, melyek emberi eredetűeknek látszanak, kormeghatározásuk szerint azonban olykor több százmillió évesek.

Erre csak egy megoldást tudok: időgép!

András